

1

Durerea și frica transcend totul și nu cunosc limite. Nu contează unde ești. Poți fi în orice metropolă din lume – New York, Londra, Paris, Moscova –, paralelele vor rămâne constante. Apar diferențe în cultură, în legislatură, în limbă, dar la nivelul cel mai de bază, civilizația are pretutindeni același adevăr de netăgăduit: urletele unei victime răsună la fel peste tot în lume.

Coborând dintr-un avion în căldura lipicioasă de după o furtună din Florida, urletele din trecutul meu îmi răsunau în urechi. Știam că vânându-l pe John Telfer voi adăuga și alte amintiri de durere fizică și mintală inimii mele și așa prea pline de ele.

E dificil să precizez exact unde începe povestea asta.

Să fi fost atunci când eram soldat în Forțele Speciale în misiuni de căutare și distrugere, pentru a înlătura tiranii și teroriștii lumii? Să fi fost după ce m-am pensionat și m-am reprofilat pe prinderea de gangsteri, infractori și mafioți care îi chinuie pe cei mai slabi ca ei? N-aș putea spune de fapt.

Poate că povestea mea nu începe decât în clipa când am coborât din avionul Boeing 737 la aeroportul Miami International. Îl voi găsi pe John Telfer în Statele Unite, dar voi mai descoperi și altceva, ceva care îmi va testa până la limite extreme abilitățile mele. Și da, vor fi și urlete.

Deși căutarea mea începea în căldura tropicală, am început-o de fapt cu două zile înainte, de cealaltă parte a oceanului. Și atunci au fost urlete.

Era exact ca pe vremuri. Făceam din nou ceea ce știam cel mai bine să fac. Eram ghemuit lângă cioburi de sticlă spartă și alte gunoaie. În apropiere, un tren sosea zdrăngănind pe șine în direcția Manchester Piccadilly. Prima pagină a unui ziar de săptămâna trecută flutură pe alee. Nu numai ea se mișca; duhnea îngrozitor, un amestec de urină și fecale.

Mă trecură fiori.

Perdelele lui Jennifer Telfer tremurară.

Era speriată. Dar presupun că asta era de așteptat. Știa că eram acolo. Și de ce.

Nu de mine se temea.

Unii oameni îmi spun justițiar. E prerogativa lor. Eu prefer să mă consider un om care rezolvă probleme. Când ești o mamă singură și copiii ți-au fost amenințați de oameni violenți, îl chemi pe Joe Hunter.

Un BMW de culoare neagră încetini la capătul străzii.

„Acum să vedem.“

Se opri în fața blocului de locuințe. Se auzeau ritmuri gangsta rap din difuzoarele date la maximum. Muzica era aspră și agresivă, exact ca bărbații din mașină. Erau trei, greu de deslușit prin fumul de cannabis. Exact cum mă așteptasem.

Un bărbat masiv, chel coborât din mașină punându-și mânuși de piele pe mâini. De pe bancheta din spate coborât un bărbat la fel de înalt. Spre deosebire de cel dintâi, acesta era uscățiv și costeliv. Împreună se apropiară de casa lui Jennifer.

Muzica rap îmi acoperi apropierea. Șoferul era prea ocupat să-și ruleze o țigară ca să mă observe. Nu-și dădu seama de prezența mea decât în clipa când am deschis ușa.

– Ce mama dracului...? apucă să zică înainte să-l lovesc.

Țintisem sinusul carotidei și nimerisem perfect. O lovitură de genul ăsta se poate dovedi letală. Poți să spui că sunt

milos, dacă vrei; l-am izbit suficient de tare încât să-l las aproape inconștient.

BMW-ul ar fi trebuit să aibă un avertisment guvernamental privitor la sănătatea publică. Seringile hipodermice folosite erau cel mai mic rău. M-am aplecat peste el și am apucat centura de siguranță. Era bună ca ștreang. Am învățat restul centurii în jurul suportului pentru cap și l-am blocat apoi în ușa ca să stea și mai strâns.

I-am prins din urmă pe ceilalți doi înainte să ajungă la apartamente.

M-am apropiat de ei cu spinarea îndoită și căciula bine trasă pe cap. Aș fi putut la fel de bine să fiu invizibil.

M-am îndreptat de spate și mi-am vârât degetul mare și arătătorul, în formă de „V“, în traheea chelului. Când și-a dus mâinile la gâtul rănit, l-am lovit cu pumnul în plexul solar, iar el s-a îndoit de mijloc peste brațul meu. Răsuflarea i-a explodat din plămâni în timp ce aluneca încet către podea, întâlnindu-mi genunchiul ridicat în drum. S-a prăbușit brutal, dar nu conta: deja își pierduse cunoștința.

Nu era însă momentul să mă simt satisfăcut de munca mea: Slăbănogul își vâra deja mâna în haină. Poate după un pistol.

Când i-am apucat încheietura mâinii și i-am tras-o afară din haină, am văzut că avea un cuțit.

– Ah, tipic pentru tine, nu-i așa, Shank?

I-am îndoit încheietura, auzind osul scrâșnind peste os. Ceea ce făcu să-mi fie ușor să-i smulg cuțitul dintre degete.

Îl chema Peter Ramsey, un idiot care-și începuse cariera de infractor furând biciclete în parcul Oakwood din Salford. Dar – ca toți gangsterii de mâna a treia – își adora porecla. Prefera un cuțit când amenința mame disperate. Shank – șiful – putea fi un nume înspăimântător pentru un individ cu un cuțit. Mie, unul, mi se părea penibil.

Mi-am încheștat mâna în părul lui Shank și mi-am apăsât încheieturile degetelor în scăfărlia lui.

– Ascultă-mă cu atenție, i-am spus răgușit. Un lucru, un singur lucru. I-am smucit capul către mine, întâlnindu-i privirea. Jennifer Telfer e ștearsă de pe lista ta. *Permanent*. M-ai înțeles?

– Jennifer Telfer? Cine dracu' e...?

L-am plesnit cu forță.

– Știi despre cine vorbesc. Spune-mi că nu te gândeai s-o tai, l-am întrebat apoi, jucându-mă cu cuțitul lui. Am ridicat lama cuțitului. Marginea tăioasă era chiar sub nasul lui. Respirația îi aburea oțelul. Știi ceva, Shank? Doar gândindu-mă la asta, că-mi îngheață sângele în vine.

– Nu voiam să tai pe nimeni, zise Shank.

– Bine. Atunci n-o să-ți mai trebuiască ăsta, și mi-am pus cuțitul în buzunarul hainei. Dacă te mai văd pe-aici, o s-o pățești rău de tot.

– Ce ți-am făcut eu ție?

– Ai supărat persoana greșită, i-am spus. Asta ai făcut. Ca să subliniezi argumentul, i-am tras un dos de palmă peste față. Când ieși din bloc, vei continua să mergi. Dacă te uiți măcar o dată în spate, o să mă țin de tine ca o eczemă. M-ai auzit?

– Da, omule, te-am auzit.

– Ne mai vedem atunci.

– Nu și dacă te văd eu primul, zise el, întorcându-mi rapid spatele. Psihopatule!

– Crede-mă, i-am spus. Dacă ne mai întâlnim o dată, nu mă vei vedea venind.

– Intră, Joe. Repede.

Jack și Beatrice erau ghemuiți în fața unui televizor. Un desen animat le ocupa întreaga atenție și abia îmi aruncară o privire fugară. La picioare aveau farfurii goale, resturi de mâncare uscându-se în căldura forțată a unui foc de gaz. Lângă un fotoliu era o sticlă goală de vin și resturi de mâncare chinezească la pachet. Nu erau rămășițele unei sărbătoriri.

În grabă, Jennifer închise ușa. În spatele meu se auzi clinchetul lanțului de siguranță și zdrăgănitul unui zăvor.

– De-acum, n-o să mai ai nevoie de atât de multe încuieri, Jenny, i-am spus, scoțându-mi căciula și jacheta. Shank n-o să-ți mai facă și alte vizite.

Jennifer își strânse brațele în jurul ei, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură. Cu o voce doar vag mai puternică decât o șoptă, îmi zise:

– Sunt lucruri mai rele de care să mă tem decât Shank.

Paisprezece ani de muncă ca agent de antiterorism mă convinseseră de asta. Dacă aveam nevoie să-mi amintesc, trebuia doar să mă uit la copii. În vârstă de doar șase și patru ani, deja aveau aerul unor oameni de o înțelepciune nemărginită.

– Hei, copii, la ce vă uitați? Desene animate?

– SpongeBob, îmi răspunse Jack sec.

– Are pantaloni pătrați, adăugă Beatrice.

– Interesant, le-am răspuns eu.

Mi-am ridicat sprâncenele către ea. Era prea micuță ca să-l știe pe Rock, dar îmi aprecie efortul. Scoase un chicot melodios. Din nou un copilăș. Rezistența copiilor nu încetează niciodată să-l uluiască pe cinicul din mine.

Mama ei însă nu era la fel de ușor de calmat. Îmi alungă mâna de pe umărul ei cu un gest absent. Jenny îmi luă căciula și haina; le abandonă pe spătarul unei canapele, apoi traversă camera. Așezată pe un scaun lângă masa care părea să fi trecut prin războaie, de zgâriată ce era, avea aerul unui pri-zonier condamnat.

– Nu te mai îngrijora. Îți garantez: Shank va căuta bani în altă parte.

Jennifer luă o țigară dintr-un pachet de lângă o scrumieră supraîncărcată de mucuri pe jumătate fumate. Scrumiera era mărturia îngrijorării ei prelungite.

– Pentru moment, zise ea. Dar ce se întâmplă când pleci? Ce-o să-i oprească atunci să se întoarcă?

– Nu voi fi decât la un telefon distanță.

Jennifer tuși horcăit. Își vârî cu violență țigara între buze.

– Și când nu te pot plăti, Joe? Atunci o să mai vii imediat?

– Crezi că fac asta pentru bani?

Cu viziunea ei sucită despre lume și în special despre bărbați, poate ar fi trebuit să mă gândesc mai cu grijă la răspunsul meu. Jennifer își ridică privirea să se uite la mine. Își duse degetele la cămașa mea.

– Vrei să-ți plătesc altfel, Joe? Își îndreptă privirea spre copii, ca și cum ar fi fost obstacole. Dacă așa vrei. Dar nu aici... nu în fața copiilor.

M-am desprins cu blândețe din mâinile ei.

– Jenny, știi că nu asta am vrut să spun.

Îmi întoarse spatele și-și încrucișă brațele sub sâni.

– Care-i problema? Nu-s destul de bună pentru tine? Crezi că sunt urâtă.

Își privi reflexia profilată într-o oglindă de deasupra șemi-neului. Oglinda era veche și patinată și-i contorsionă imagi-ne, mărimdu-i astfel disprețul de sine.

– Ei, mă rog, nu pot să te învinovățesc, nu-i așa?

– Nu ești urâtă, Jenny. Te-am ajutat pentru că am vrut să te ajut. Ai nevoie de ajutor. Și tu, și voi toți.

Mi-am desfăcut brațele într-un gest care să cuprindă totul în jur.

– Dar tu nu lucrezi gratis, Joe. Nu așa i-ai spus fratelui tău? De ce nu l-ai ajutat pe John? Dacă l-ai fi ajutat, atunci poate ar fi încă aici... Lacrimi proaspete îi tremurară între gene. De ce nu ne-ai ajutat atunci, ha? Să-ți spun eu de ce. Din cauza banilor.

Nu i-am răspuns.

Își apăsă țigara și trase cu sete din ea. Îmi aruncă o pri-vire otrăvită.

– N-ai vrut să-l ajuți pe John când a avut nevoie de asta. Nici eu nu te pot plăti mai mult ca el.

Trebuia să spun ceva. M-am așezat în fața ei.

– Jenny, n-ai înțeles de fapt ce s-a întâmplat între mine și John. N-a avut nimic de-a face cu banii.

Jennifer pufni și apoi trase din țigară.

– Nu știu ce ți-a spus, am continuat. Dar am senzația că nu adevărul.

Mă sfredeli cu privirea.

– Ce vrei să spui, Joe?

Am oftat.

– E o chestie din trecut, Jenny. Las-o baltă. OK?

Ridică din umeri, scutură țigara, dar nu nimeri în scrumieră.

– Treaba ta.

Între noi se lăsă o tăcere incomodă, amestecându-se cu exhalările ei albastrii de fum.

Odată am văzut un bătlan prinând păstrăvi într-un pârau, străpungându-i cu ciocul. Mâna lui Jennifer făcu mișcări ase-mănătoare de străpungere ca să stingă mukul țigării. Apoi,

exact ca bătlanul lacom, se întinse să-și ia alta. Mi-am pus cu blândețe mâna peste a ei. Îmi întâlni privirea. În spatele apatiei licări speranța pentru o clipă, dar numai o clipă. Își trase mâna de sub a mea și luă pachetul. Își aprinse o nouă țigară și trase adânc în piept. Printr-o ceață de fum, îmi spuse:

– Vreau să-l găsești pe John. Se întinse și mă prinse de mână. Vreau să-l găsești pe fratele tău și să-l aduci acasă.

– Asta s-ar putea să nu fie chiar așa de ușor pe cât pare. Nu mai e în țară.

– Nu. E în America, zise Jenny.

– Ai primit vești de la el?

Jenny își retrase mâna. Căută în buzunar și scoase un plic, pe care-l ținu lipit de piept. După un moment, așeză plicul în fața mea. Am privit-o în ochi. Însă ea se uita la copii.

– Voi doi, mergeți în camera voastră până termin de vorbit cu unchiul Joe. Puteți să vă uitați la televizor acolo.

Înainte să apuce să protesteze, Jennifer se repezi către ei, îi apucă de coate și-i conduse către dormitorul lor. Închise ușa și se întoarse spre mine.

– Nu vreau ca ei să asculte, zise ea. La urma urmei, John tot tatăl lor rămâne.

M-am concentrat asupra plicului. Era un plic mare alb, standard, cu data poștei de mai mult de două săptămâni în urmă. Numele pe ștampilă era „Little Rock, Ark“.

– Arkansas? am întrebat.

Îmi răspunse cu o expresie acră.

– Unde altundeva?

Plicul cu marginea ruptă conținea două foi de hârtie. La prima privire, semăna cu un mesaj pe care-l mângălești în grabă și-l așezi într-o poziție foarte vizibilă în casă când trebuie să pleci undeva imediat. Atâta doar că era mai lung. O scrisoare de despărțire? Dar nu era scrisul fratelui meu.

M-am uitat la fața lui Jenny.

– Dă-i drumul. Citește, zise ea.

Așa am făcut.

Jenny, *scria*, probabil n-am nici un drept să te contactez așa. Fără îndoială mă urăști, dar sper că vei asculta ce am să-ți spun.

John s-a dus, și nu știu ce să fac. Nu mă înțelege greșit, pe mine nu m-a părăsit cum te-a părăsit pe tine. Când spun că s-a dus, vreau să spun de fapt că a dispărut.

Poate nu-ți pasă, poate crezi că merit tot ce-am căpătat, că John merită asta cu siguranță, dar nu cred că ești genul ăsta de persoană. John s-a băgat în nu știu ce necazuri. Cu vreo două sau trei zile înainte să dispară, a fost foarte agitat. Speriat. Cred că s-a întâmplat ceva foarte rău. Și de aceea îți scriu acum.

Am pus pe masă prima foaie de hârtie și m-am uitat la Jenny. Se retrăsese în capătul celălalt al camerei, uitându-se în gol. Scrisoarea era acum problema mea.

John mi-a zis că are un frate vitreg în Anglia. Cineva numit Hunter. Știu că nu se înțelegeau prea bine, dar John mi-a zis odată că, dacă i se întâmplă vreodată ceva, să-l chem pe Hunter, pentru că el va ști ce să facă. Așa că te rog acum, nu, te implor, te rog fă asta pentru mine. Și, dacă n-o faci pentru mine, fă-o pentru John. Anunță-l pe fratele lui.

Te rog, L.

Scrisoarea mi se păru bizară.

– Cine e femeia asta? am întrebat.

Jenny se întoarse să stingă mukul țigării. De aproape cuvintele i se auziră cu mai multă vehemență.

– Târfa lui John.

Am ridicat o sprânceană.

– Americancă?

– Nu. E englezoaică.

– Cum o cheamă?

– Louise Blake.

– Unde a întâlnit-o John?